Борімося за справедливість! Викривайміо зло - переможемо!

№5 (122)

Вісник

01-15 БЕРЕЗНЯ 2009 р.

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, юридичні консультації

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

ТАРИФИ АТОМНОЇ СТАНЦІЇ — ЗВІРЯЧА ХВАТКА МОНСТРОМ УБОГОГО МЕШКАНЦЯ МІСТА

В місті Нетішин на Хмельниччині у війну з тарифами газета ВМ давно не втручалася. Не тому, що тема не актуальна, не тому, що не болить за людей, котрі від тих тарифів з голоду вже почнуть дехто пухнути, обмежуючи себе у їжі, щоб не виселяли за борги, щоб не відключали від постачання тої чи іншої енергії, ... а тому, що зустріне отак той чи інший мешканець і цькує газету на когось або скаржиться, або те і інше, але жоден не казав: давайте щось будемо робити. І сьогодні нема таких — наче, всім добре. Проте, дедалі більше отих, хто приходить і каже, я вже давно не платив за збільшеними тарифами, а лише ту суму, яку й раніше платив. По справжньому цій біді ніхто так і не став перечити. Було декілька спроб, але справжніх ентузіастів, зробити щось добре, швидко очолювали бажаючі засвітитися перед виборцями, а населення цю нещиру публіку знає та не поважає і так все кожного разу затухало. Лише виконком робить вигляд, що проти підвищення, ЖКО ж підвищує і ще каже буде, мовляв: що ж робити? Але ж, чим це закінчиться? Платоспроможних під час кризи стає все менше, а саме вони не зможуть себе захистити юридично, бо ж за це теж треба платити і не мало. Правда, взялися споживачів захищати деякі організації, звернулися здається й до суду, але чи це не ті самі, хто відвертають увагу від тих, хто справді ці тарифи вродив? Бо чи тих вони позивають? Якщо нам тут вдасться знайти корінь біди, і якщо цим скористається якийсь захисник, щоб з неї нас витягти, то це й буде ознакою його щирості.

Ще десь в травні 2007 року до Господарського суду Хмельницької області подав позовну заяву такий бідний позивач, як ДП НАЕК «Енергоатом» ВП Хмельницька АЕС до відповідача: Виконавчого комітету Нетішинської міської ради Хмельницької області про зобов'язання відповідача переглянути і затвердити тарифи позивача щодо послуг з централізованого водопостачання та водовідведення, постачання та транспортування теплової енергії. Зважте, не йде мова про зниження тарифів, ні — їх хочуть підвищити.

Що виробником теплової енергії для Нетішина є ВП "Хмельницька АЕС" – зрозуміло, але чого її раптом запекло тарифами?

Щоб у нас і у вас було одне розуміння визначень, звернемося до їх трактування Законом України "Про теплопостачання"(ст.1).

"Теплопостачання (постачання теплової енергії) - **сфера діяльності з виробництва**, транспортування, постачання теплової енергії споживачам".

"Тариф (ціна) на теплову енергію - грошовий вираз **витрат на виробництво**, транспортування, постачання одиниці теплової енергії (1 Гкал)...".

В ст.13 цього ж закону знаходимо, що до повноважень органів місцевого самоврядування у сфері теплопостачання належить право "встановлення для відповідної територіальної громади в порядку і межах, визначених законодавством, тарифів на теплову енергію, які надаються підприємствами та організаціями комунальної власності, крім тарифів на теплову енергію, що виробляється на установках комбінованого виробництва теплової і електричної енергії". **Тобто, органи місцевого самоврядування позбавлені права встановлювати тарифи на теплову енергію, виробником якої є атомні станції.**

Далі шукаємо - ст.15 "Державне регулювання у сфері теплопостачання здійснюється: Національною комісією регулювання електроенергетики України (далі НКРЕ) для суб'єктів господарювання у сфері теплопостачання, що здійснюють комбіноване виробництво теплової і електричної енергії та/або використовують нетрадиційні чи поновлювані джерела енергії". Чому ж ХАЕС позиває виконком? Виявляється, **НКРЕ прийняла постанову від 26.12.2006р. №1875** "Про затвердження тарифу для ДП НАЕК "Енергоатом" на виробництво теплової енергії, яка виробляється на атомних електростанціях". Даною постановою тариф на виробництво теплової енергії, яка виробляється на атомних електростанціях, **з 1 січня 2007 року затверджений в сумі 15,33 грн. за 1 Гкал. (без ПДВ), тобто, для міста Нетішин Хмельницької області тариф збільшується більш як в 3 рази (до 01.01.2007р. він становив 4,69 грн. за 1 Гкал.).** Зрозуміло, що збільшення більш як в 3 рази тарифа на виробництво теплової енергії автоматично відповідно збільшує тариф на відпущену теплову енергію споживачам.

Для м. Нетішин, з існуючими в нього проблемами функціонування міста для монстра ХАЕС і повна залежність від неї, це — соціальна катастрофа. Вузька спеціалізація виробництва - АЕС, призвела до залежності економіки міста від роботи одного підприємства, створила складну економічну та соціальну ситуацію, передусім у сфері формування і функціонування ринку праці, викликала загострення соціально-трудових відносин та зростання безробіття + криза. Як жити усім, хто нині не працює на ХАЕС? А це мінімум дві третини міста. А може **ХАЕС саме цього треба, — збільшення залежності перед тим, як треба змусити населення дати згоду на добудову третього і четвертого блоку**? Адже на верхах уже все владнали. Там простіше знайти байдужих до біди людської і ласих до легкої наживи. Бо отримати енергію в Україні не важче ніж в Данії, а там теплові (незрівнянно економніші і безпечніші за атомні) електростанції на вугіллі чистіше за вітрові чи сонячні працюють, показують по телевізору, з коефіцієнтом корисної дії - 90%! Що ж у нас вугілля менше? Чи чистоти нашим шахтарським містам менше треба? — Хабара там не візьмеш і вкрасти не дадуть! А з ядерної енергетики — будь-ласка.

Процес ядерної реакції, при виробленні електроенергії на атомних станціях, супроводжується виділенням значної кількості зайвої теплової енергії, яка лише частково може бути використана для виробництва електроенергії (коефіцієнт корисної дії тут - 30%). Тобто, невід'ємною частиною технологічного процесу по виробленню електроенергії на атомних станціях є відвід зайвого тепла, частина якого направляється на соціальні потреби міста (у житлово-комунальне господарство). Інша частина відводиться спеціальними спорудами не дешевшими, як подача його для міста. Споруджено водойму – охолоджувач площею 22 квадратних кілометри і експлуатація її коштує теж не дешево. Тобто відвід, можливо не завжди в міру радіоактивного, тепла для міста — вигідно АЕС!

Яка ж совість дерти з народу, чи дурити його отак нахабно, наприклад, як у січневих публікаціях газети «Нетішинський Вісник»: «Чим більший мороз, тим вищий тариф» (автор Т. ОНІСІМЧУК). Яке відношення має відвід тепла від реактора до морозу? Таж чим більше мороз, тим менше треба затрат на відвід тепла. У цій публікації начальник КП «Комунальне підприємство ВП ХАЕС» Сергій Сніщук пише: «Не може бути одинакова плата за опалення кожного місяця. У нас на підприємстві є спеціальна режимна карта, розроблена відповідно до Постанови НКРЕ. Згідно з цією картою підтримується температура в тепломережі.»

Позиція НКРЕ, замість економічного обґрунтування, — збільшення, спочатку більш як в 3 рази тариф на виробництво теплової енергії, яка виробляється на атомних електростанціях, а дедалі — більше і більше. А що каже Закон? Згідно з Законом України "Про використання ядерної енергії та радіаційну безпеку" (ст.5) основними принципами державної політики у сфері використання ядерної енергії та радіаційного захисту визначено: забезпечення соціально-економічної компенсації додаткових факторів ризику для громадян, які проживають чи працюють у районах розташування ядерних установок (АЕС); забезпечення заходів щодо соціально-економічної заінтересованості місцевих органів державної влади та самоврядування, на території яких розташовані ядерні установки; участь громадян та їх об'єднань у формуванні державної політики у сфері використання ядерної енергії. То це що? — Насмішка!

Згідно ст.12 цього ж Закону, населення територій, на яких розміщуються ядерні установки (АЕС), має право на соціально-економічну компенсацію ризику від їх діяльності, зокрема на: встановлення пільгового режиму енергоспоживання в районі розташування атомних електростанцій; використання частини коштів, віднесених на собівартість виробленої на діючих АЕС електроенергії, на соціально-економічний розвиток території та ін.

Який же висновок зробити, для чого це робиться? Зважмо, що витрати по підвищенню тарифу на теплову енергію не враховані в місцевих бюджетах і, якщо за законом витрати органів місцевого самоврядування, що виникли внаслідок рішень органів державної влади, компенсуються державою (ст. 142 Конституції України), то може це просте відмивання державних коштів? Сказав би прокурор, як він на це дивиться, а також, чому в нашу кишеню залізли, по якому праву? Хіба не тягне на злочин у особливо крупних розмірах?

Читаємо далі: "Після введення в дію закону про Державний бюджет України органам державної влади та їх посадовим особам забороняється приймати рішення, що призводять до виникнення нових бюджетних зобов'язань місцевих бюджетів, які не забезпечені бюджетними асигнуваннями, без визначення джерел коштів, виділених державою для виконання цих зобов'язань" (част.10 ст.78 Бюджетного кодексу України). Чи це не означає, що на кишеню мешканця розраховувати нема права?

З совістю та тим, що НКРЕ здійснює Державне регулювання тарифів на теплопостачання (виробництво, транспортування та постачання теплової енергії споживачам) по тепловій енергії, що виробляється на атомних електростанціях (тобто, де здійснюється комбіноване виробництво теплової і електричної енергії) — розібралися. Давайте подивимося, як дотримано порядку, встановленого **діючим** законодавством.

Указ Президента України №355/98 від 21 квітня 1998 року з «Питання Національної комісії регулювання електроенергетики України» у пункті 3 гласить: «**Установити , що на рішення комісії не поширюється** дія Указу Президента України від 3 жовтня 1992 року №493 "Про **державну реєстрацію нормативних актів** міністерств та інших органів державної виконавчої влади" **в частині встановлення цін і тарифів, за винятком цін і тарифів для населення...»**

Згідно з постановою Кабінету Міністрів України "Про затвердження Положення про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади" від 28.12.1992 р. № 731 (із змінами) **нормативно-правові акти, що зачіпають права, свободи й законні інтереси громадян або мають міжвідомчий характер підлягають державній реєстрації** у відповідних органах Міністерства юстиції України. Цитуємо саме Положення п.4: "**Державній реєстрації підлягають нормативно-правові акти будь-якого виду** (постанови, накази, інструкції тощо), **якщо в них є одна** або більше **норм, що: а) зачіпають соціально-економічні, політичні, особисті та інші права, свободи й законні інтереси громадян, проголошені й гарантовані Конституцією та законами України**...; б) мають міжвідомчий характер, тобто є обов'язковими для інших міністерств, органів виконавчої влади, органів господарського управління та контролю, а також підприємств, установ і організацій, що не входять до сфери управління органу, який видав нормативно-правовий акт." У цьому ж пункті читаємо далі. Міністерства, інші центральні органи виконавчої влади, органи господарського управління і контролю **направляють для виконання нормативно-правові акти лише після їх державної реєстрації та офіційного опублікування**. **У разі порушення зазначених вимог нормативно-правові акти вважаються такими, що не набрали чин-**

закінчення на стор. 4

СТУС ВИМАГАЄ ВІЛЬНО МИСЛИТИ, А УКРАЇНИ ТА РОСІЇ ГНИЛЬ — ПРОТИ

Джерело: 24.02.2009 khpg.org.ua/index.php?id=1235467149

Коли мовчанка є злочином

Василь Стус вимагав для себе та для свого народу права вільно мислити, вільно виражати свої погляди та права жити у вільній країні. Ми теж вільні опиратися намаганням використовувати будь-які брудні засоби, щоб заплутати *прості питання й розколоти людей.*

Чимало «ворогів народу» 1937 року, принаймні українських, називали «націоналістами». Звісно, додавали обвинувачення в цілому наборі нерідко взаємовиключних «злочинів». Але переслідування тоді, як і ті, що супроводжували вилучення харчів в Україні й Кубані в 1932-1933 роках, дуже часто були спрямовані на уявних «петлюрівців».

Минуло 70 років, а ось бачу такий заголовок в російській газеті «Известия»: «Преподаватели ДНУ не дали присвоить вузу имя украинского националиста». Хотілось би висміяти разючий примітивізм і невігластво замітки та й годі. Не дозволяє постать людини, про котру йдеться. Та й досада, що майже 18 років після розпаду Радянського союзу, дехто й не думає визволитися з полону отруйних штампів.

У грудні 2008 року доволі чисельна група нинішніх та колишніх студентів Донецького національного університету оприлюднила заяву з проханням присвоїти університету ім'я найвидатнішого йог о випускника - Василя Стуса. Під зверненням до міністра освіти підписалося більше 500 осіб, зокрема й син поета, Дмитро Стус. Міністр освіти Іван Вакарчук ініціативу підтримав і звернувся до ректора університету з проханням обговорити в колективі та на вченій раді це питання.

Повернусь трохи далі до подальших подій та політизації, якщо не совєтизації, питання, але не відразу. Адже саме цього домагаються ті, хто затіяв чергову політичну та пропагандистську гру. Щоб усі відволіклись, почали рефлекторно реагувати, й про головне забули.

Старий та несмішний анекдот про різницю між «Известиями» та «Правдою»

Безмірно прикро спостерігати за рецидивом газети «Известия», яка фактично повернулась не тільки до тупого нав'язування застарілих штампів щодо України, але й до типових совєтських прийомів.

Гадаю, ми всі знаємо людей, на котрих можна натиснути як ми натискаємо комбінації клавіш, щоб комп'ютер виконував певні команди. Буває, що одне слово, як наприклад, «націоналіст»,! відразу виконує різні функції: одного воно налаштовує проти поета, другого спонукає кричати про москалів, окупантів, тощо. Втім, усіх воно дурить, бо відводить увагу від разючої неточності, якщо не відвертої брехні, тексту.

В «Известиях» знову забракло правди: просили присвоїти університету ім'я Василя Стуса в першу чергу студенти, й ті вичерпно обґрунтували свій вибір: *«Василь Стус – великої сили поет, відомий правозахисник, безкомпромісний борець за високі ідеали, істинний Герой України, що поклав своє життя за її майбутнє. Громадська діяльність і творчість Василя Стуса для формування сучасної української нації має ж таке ж значення, як постаті Тараса Шевченка, Івана Франка і Лесі Українки».*

На жаль, цим не обмежуються розбіжності з правдою версії російського журналіста. Трохи дивно, коли власне журналіст афішує свою безграмотність, але можливо від дійсно вірить в «малоизвестность» Василя Стуса. Втім, він не може не знати значення таких подро биць: «националиста, дважды осужденного за антигосударственную деятельность и отбывавшего наказание в лагерях Мордовии и Пермской области». «На Северном Урале Василь Стус и умер» нічого, можливо, не замовчує, але на відміну від своєї безграмотності, автор явно не хоче афішувати, що Василь Стус загинув саме в таборі особливо суворого режиму за свою відданість свободі.

Василь Стус або чому варто слухатися студентів

Хіба тільки один російський журналіст сумнівається в масштабі таланту поета, й хай він пошукає в Гуглі (пошукова система Інтернет – ред.ВМ). Може й різними мовами, якщо він їх знає – багато цікавого довідається про найвидатнішого випускника Донецького національного університету. Всього цього повинно бути достатньо, аби всіх переконати у слушності пропозиції студентів.

Втім як для студентів, так і для затятих опонентів ініціативи, роль Стуса не обмежується його беззаперечним поетичним внеском. За словами Євгена Сверстюка, *«Василь Стус був чи не найпослідовнішим борцем проти комуністичного режиму, боровся самовіддано і загинув на барикадах протистояння».*

Напевно студенти знають, що за його першу акцію протесту в вересні 1965 року проти арештів шістдесятників, він був виключений з аспірантури, а потім звільнений з Державного історичного архіву. Сподіваюсь, вони ставлять собі те найпотрібніше питання, від котрого ніхто з нас не вправі відхилитися: як би кожен із них учинив на його місці? Очевидно, для Стуса не було вибору. Він так пояснює свій виступ 4 вересня після прем'єри фільму С.Параджанова «Тіні забутих предків»: «*Чисто психологічно, чисто громадянськи — я не міг стриматися. Я вважаю, що в таких умовах мовчанка є злочином.*»

Тобто він не збирався відмовлятися від своєї «антигосударственной деятельности», хоча ні на мить не дурив себе відносно ціни, яку доведеться платити. Продовжив протестувати проти переслідувань, проти обмежень свободи слова, проти тоталітарного режиму.

Його вперше заарештували в 1972 році. З огляду на явні розбіжності щодо відповіді на питання «за що?», скажу тільки, що його звинуватили у проведенні антирадянської агітації й пропаганди. Йому інкримінували 14 віршів та 10 правозахисних літературознавчих статей. За такий «злочин» Василь Стус був засуджений до п'яти років таборів суворого режиму і трьох років заслання.

«Антидержавник» уперто не збирався мовчати. У своєму публіцистичному листі "Я обвинувачую», він писав: "*Судові процеси 1972-73 рр. на Україні — це суди над людською думкою, над самим процесом мислення, суди над гуманізмом, над проявами синівської любові до свого народу*". До відома принаймні одного кореспондента «Известий», цілком слушно він описав ситуацію.

Стус відбував покарання в мордовському таборі, коли десять відважних співвітчизників (чи «націоналістів»?) у листопаді 1976 р. створили «Українську Громадську Групу сприяння виконанню Гельсінських угод» (Українську Гельсінську Групу, УГГ). До його повернення в Київ у 1979 р.,, практично всі засновники та члени УГГ вже перебув! али в та борах, теж, до речі, за «антирадянську агітацію та пропаганду». Так радянська влада оцінювала намагання нагадати про зобов'язання, взяті на себе СРСР щодо дотримання прав людини.

Ось як відреагував «поет - націоналіст»:

„У Києві я довідався, що людей, близьких до Гельсінкської групи, репресують найбрутальнішим чином. Так, принаймні, судили Овсієнка, Горбаля, Литвина, так перегодом розправилися з Чорноволом і Розумним. Такого Києва я не хотів. Бачачи, що Група фактично лишилася напризволяще, я вступив до неї, бо просто не міг інакше. Коли життя забране — крихт не потребую... Психологічно я розумів, що тюремна брама вже відкрилася для мене, що днями вона зачиниться за мною — і зачиниться надовго. Але що я мав робити? За кордон українців не випускають, та й не дуже кортіло - за той кордон: бо хто ж тут, на Великій Україні, стане горлом обурення і протесту? Це вже доля, а долі не обирають. Отож її приймають — яка вона вже не є. А коли не приймають, тоді вона силоміць обирає нас... Але голови гнути я не збирався, бодай що б там не було. За мною стояла Україна, мій пригноблений народ, за честь котрого я мушу обставати до загину“ („З таборового зошита“. 1983).

Василя Стуса вдруге заарештували в 1980 році, та засудили за тією самою статтею (тобто за «антигосударственную деятельность») на 10 років таборів особливо суворого режиму і п'ять років заслання.

Він загинув уночі з 3 на 4 вересня 1985 р. в пермському таборі «Перм-36».

Його сина спитали, яка батьківська порада особливо запам'яталася. Цитую мовою оригіналу:

«*Самый главный совет связан со вторым его арестом. Это май 1980 года. Когда, придя домой, мы стали свидетелями обыска, испытали унижение и оскорбления. После были последние слова отца: «Знаешь, сын, ты сегодня перенес огромное унижение, оскорбление, чувства собственного бессилия. Для мужчины это самое страшное. Но я тебя очень прошу, попробуй не дать себе озлобиться на этот мир. Через твои глаза в этот мир не должна идти ненависть. П отому что как только ты себе это позволишь, твое сердце ожесточится, и мир ответит тебе тем же».* (http://www.glavred.info/archive/2005/11/25/143027-9.html)

Повертаємось до сучасності з присмаком минулого

5 лютого народний депутат Олена Бондаренко оприлюднила нову ініціативу: присвоїти університету ім'я Володимира Дегтярьова — першого секретаря Донецького обкому партії з 1963 по 1976 рік. Під ініціативою підписалися й інші нардепи, зокрема й лідер Партії Регіонів Віктор Янукович, Микола Азаров, та інші.

Що іноземні гості зі здивуванням питатимуть, чому замість відомого поета надали університету ім'я людини з важким для них прізвищем і абсолютно незрозумілим правом на подібну честь, це тільки півбіди. Як саме збираються пояснити такий дивовижний крок своєму населенню, геть незрозуміло.

Не знаю, якими мотивами керуються політики та місцева влада , коли обирають маловідомого комуністичного чиновника, котрий навіть не навчався в ДНУ, замість найпомітнішого випускника університету, відомого в світі поета, Василя Стуса. Сподіваюсь, що про останнього вони просто нічого не знають. Це ганебно, звичайно, але виправдати якісь брудні політичні гри чи совєтський рецидив ще більш неможливо.

Судячи з тексту в російській газеті, дехто усвідомлює слабкість позиції, й нічого кращого не може придумати, ніж проштовхувати «націоналістичну карту». Прошу мене правильно зрозуміти. Анітрохи не ставлю під сумнів відданість Василя Стуса своєму народу, своїй батьківщині. Але жив він, і загинув за свою неготовність миритися з несвободою, із злочинним режимом, котрий пригноблював своїх громадян і позбував їх найцінніших прав та свобод. Як поет й людина, він вимагав для себе та для свого народу права вільно мислити, вільно виражати свої погляди та права жити у вільній країні. Ми теж вільні опиратися намаганням використовувати будь-які брудні засоби, щоб заплутати прості питання й розколоти людей.

Великий респект (пошана, повага – ред. ВМ) студентам за те, що вони зуміли оцінити важливість для нас усіх прикладу самовідданості та мужності, який нам надає життя та постать Василя Стуса. ***Галя Койнаш***

Від редакції.

На тлі будови особи, України і суспільства взагалі — чи варті, ті, хто судять Стуса, відходів з відрізаного апендиксу, щоб його судити?

Святе Писання говорить: «ненавидьте зло» та «любіть ближнього, як самого себе», та «не будьте переможені злом, але перемагайте зло добром»... — Василь Стус так жив, і від того чи ми так живемо залежить наш мир, спокій, щастя

Європейський суд прав людини засудив Росію у трьох справах в Чечні

Джерело: khpg@kharkov.ukrtel.net 14.03.2009 р. 6:15

Суд у Страсбурзі в четвер одноголосно осудив Росію за насильницьке зникнення 13 чоловік в різних районах Чечні в період з січня 2001 по січень 2003 року.

Справа Джамбеков та інші проти Росії (27238/03 і 35078/04) стосується зникнення Ризвана Татарієва, Шарпуди Вісаітова, Магомеда Солтимурадова і Імрана Джамбекова. Російські військовослужбовці затримали Ризвана і Шарпуди в селі Гехи Урус-Мартановського району Чечні 22 грудя 2001 року. Магомед був затриманий військовослужбовцями в своїй хаті в м.Урус-Мартан 11 січня 2002 року. 19 березня 2002 року військовослужбовці затримали Імрана в селі Гойти Урус-Мартановського району. Слідство прийшло до висновку, що, вірогідно, зниклі мужчини після були затримані російськими військовослужбовцями. Проте, воно не установило ні місцезнаходження зниклих, ні особистостей військовослужбовців, які їх затримували. В грудні 2002 року дві заявниці були затримані під час проведення мирної маніфестації, стосовно зниклих близьких родичів. З 11 по 15 грудня 2002 року жінки утримувалися в жахливих умовах в Гудермеськім РВВС.

Заявники по справі **Єльсієв та інші проти Росії** (no. 21816/03) - це родичі восьми молодих людей, котрі зникли 2-7 вересня 2002 року в селі Цоці-Юрт під час проведення крупномасштабної спецоперації російських федеральних сил. Зниклими являються Салах Єльсієв, Ісхаджі Демельханов, Ахмед Демільханов, Адам Болтієв, Лом-Алі Абубакаров, Рамзан Мандієв, Асламбек Агмерзаєв і Джабраіл Дебішев. Властям було відомо про проведення спецоперації в Цоці-Юрті, але вони заперечували факт затримання родичів заявників. Крім того, багато мешканців села підтвердили, що молоді люди були арештовані військовослужбовцями і доставлені в фільтраційний пункт, розташований в старому млині.

Справа Хадаєва та інших проти Росії (no. 5351/04) пов'язана з зникненням Алі Хадаєва після його арешту російськими військовими в своїй хаті в м. де Урус-Мартан, Чечня, 5 січня 2003 року. Ніякої інформації! про нього нема з того часу.

"У мене тепер тільки одно бажання: подивитися в очі генералам, винним в зникненні мого сина", - сказав Хожбауді Мандієв (один із заявників по справі Єльсієв та інші).

В своїх рішеннях Суд одноголосно встановив, що:

Право на життя було порушене по відношенню до зниклих, котрих належить вважати померлими, (порушення статі 2 Європейської конвенції захисту прав людини і основних свобод);

Російська влада не провела ефективного розслідування по фактах порушень права на життя (порушення статті 2);

Родичі заявників і дві заявниці по справі Джамбекової були незаконно затримані (порушення статті 5);

Відношення державних органів до скарг родичів зниклих, а також умови утримання двох затриманих заявниць по справі Джамбекової, являються нелюдським поводженням (порушення статті 3);

Заявники були позбавлені доступу до ефективних засобів правового захисту від порушень (стаття 13).

У відповідності з рішеннями Суду заявникам по трьох справах присуджена компенсація за матеріальну та моральну шкоду в сумі 522 000 євро.

Заявникам по усіх трьох справах під час подання скарг до Суду допомагала "Правова ініціатива по Росії".

ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ ОРГАНІОВАНОЇ ЗЛОЧИНОСТІ

Микола Сітніков:

Міліція знову буде платити за скоєне...

За катування невинних треба платити державі

Троє полтавців звернулись до суду про відшкодування моральної шкоди прокуратурою Полтавської області та обласною міліцією на загальну суму близько десяти мільйонів гривень. Октябрський районний суд міста Полтави розпочав розгляд цієї справи.

Активістів Полтавської профспілки «Солідарність» Валентина Волошина, Наталію Довбиш та Світлану Охріменко повністю реабілітовано, кримінальну справу закрито за відсутністю складу злочину після 53 місячного знаходження під судом та слідством.

Для визначення орієнтовного розміру завданої шкоди позивачі заявили клопотання про призначення судово-психологічної експертизи.

...Червень 2004 року. Удар був підступним: нанесли його Волошину ззаду по голові пластиковою пляшкою з рідиною раптово. Під час падіння на підлогу він почув крик дружини, яка знаходилась в сусідній кімнаті, втратив свідомість і прийшов до тями вже через якийсь час. З голови текла кров.

– Це початок. Явку з повинною і покази ти підпишеш не сьогодні-завтра. Дай команду дружині заплатити нам 10 тис. баксів і завтра ти на свободі. Ні – тюрма на довгі роки, – почав розмову з затриманим головою профспілки «Солідарність» оперативник Полтавського УБОЗу.

– Я ніяких злочинів не скоював, – відповів той.

– Ну що ж побачимось на волі, коли тобі буде під сімдесят, процідив крізь зуби міліціонер.

Вже знаходячись в СІЗО, голова профспілки «Солідарність», відомий правозахисник, Валентин Волошин, неодноразово відчував тиск з боку засланих «качок», різноманітні пропозиції, погрози. Згодом слідчі говорили з ним відкрито. Наприклад, погрожували викрасти 15-річного сина (що згодом і зробили), розправитись з ним, або підкинути наркотики, кинути дружину в камеру до «бомжів» та ґвалтівників і т.п., у випадку, якщо Волошин відмовиться підписати заздалегідь підготовлені протоколи допитів.

В середині літа 2004-го року слідчий напряму запропонувала Валентину Олексійовичу покінчити життя в камері самогубством.

– Кримінальну справу закриємо в зв'язку з твоєю смертю, з майна знімемо арешт, а син буде живим та здоровим. Майно залишиться рідним. Та й дружину чіпати не будемо. З вірьовкою та підходящою камерою допоможемо, все буде о'кей – вмовляла правозахисника слідчий-жінка під час зустрічей в слідчому ізоляторі. Зараз ця «правоохоронниця» звільнена з міліції, працює адвокатом.

Саме тоді керівник профспілки зрозумів, що слідство зайшло в тупик, з фальшуванням обвинувачення не вдається, і тому треба триматись до кінця.

Під час побачення він взнав від дружини, що «убозівці» майже кожного дня приїжджали за неповнолітнім сином і тому вона вивезла його за межі області. Прості люди розуміли, хто працює в міліції, переховували дитину, годували. Саме в цей час було вбито під час затримання працівниками УБОЗу гр. Цісельського. І хоч одного міліціонера засуджено на вісім років, але і в СІЗО і в колонії йому було створено комфортні умови тримання, троє інших міліціонерів-вбивць «розчинились» в Україні, їх до цього часу не знайдено. Подейкують, що бачили двох в міліцейській формі на території Криму.

Суд, з першого судового засідання побачив, що складу злочину немає, звільнив підсудних-профактивістів з-під варти, рік тривав судовий процес. Державний обвинувач в дебатах звинуватив профактивістів в продажу громадян в рабство на будівництво санаторію ФСБ Російської Федерації «Кратово» в м.Жуковському Московської області і просив суд призначити Волошину тринадцять років позбавлення волі, жінкам-профактивісткам – по вісім. В останньому слові голова «Солідарності» заявив, що в такому випадку на лаві підсудних повинен сидіти разом з ним Президент РФ. До речі, прокуратура м.Жуковського двічі перевіряла згадане будівництво, але жодних порушень не виявила – работоргівля на державному будівництві не велась і не ведеться, умови праці та проживання нормальні, заробітна плата виплачується, на відміну від України, своєчасно. Тож обвинувачення лопалось як мильна бульбашка. Так звані потерпілі пиячили, не хотіли працювати , тому й заробляли мало.

Згодом кримінальну справу суд направ на додаткове розслідування. П'ятдесят три місяці двадцять шість днів, слідча група відділу з особливо важливих справ слідчого управління з шести слідчих, сім працівників УБОЗу Головного управління МВС України в Полтавській області та УБОЗу під наглядом семи прокурорів «трудились», щоб доказати абсурдне обвинувачення в торгівлі людьми, шахрайстві тощо керівниками об'єднання громадян, яке займається захистом соціально-економічних, трудових прав.

В них не було часу розслідувати кримінальну справу по факту вбивства в 2002 році сина мешканки с.Лелюхівка Ново-Санжарського району Сердюк Н.Й. та ще багатьох вбивств, зґвалтувань, бо кращі слідчі відділу з особливо важливих справ були зайняті розслідуванням «Солідарності». Недарма кримінальна справа №04230530 містила 17 томів суцільного абсурду. Узагальнений абсурд на 85 сторінках носив назву обвинувального висновку, який підписував прокурор області і справа направлялась до суду, але звідти справу знову і знову суд повертав прокурору для проведення додаткового розслідування через неконкретність пред'явленого обвинувачення та докази, побудовані на припущеннях.

Наприкінці минулого року старший слідчий відділу з особливо важливих справ підполковник міліції Значенко С.В. змушений був винести постанову про закриття кримінальної справи за відсутністю складу злочину та повну реабілітацію обвинувачених. Активісти Полтавської профспілки «Солідарності» чотири з половиною роки знаходились під судом та слідством, кращі слідчі, відклавши розслідування вбивств, зґвалтувань намагались довести участь їх в злочині, якого вони не скоювали. Права невинних громадян порушувались тривалий час: майже п'ять місяців Волошин В.О., Довбиш Н.М. та Охріменко С.О. перебували під вартою, тридцять шість місяців – під підпискою про невиїзд, їх майно було тривалий час під арештом. Саме протиправні дії правоохоронців, прокуратури привели до того, що 55-річна Наталка Довбиш захворіла на страшну хворобу - рак. Зараз вона інвалід другої групи, стан її дуже тяжкий. За знущання над профактивістами лише кілька посадових осіб силових структур отримали дисциплінарні стягнення. Завдану ними моральну та матеріальну шкоду буде відшкодовувати держава, тобто ми, платники податків.

Колишні обвинувачені звернулись до Генеральної прокуратури України з заявою про скоєння тяжкого злочину працівниками ГУМВС України в Полтавській області та працівниками прокуратури Полтавської області – притягнення завідомо невинного до кримінальної відповідальності, поєднане з обвинуваченням у вчиненні особливо тяжкого злочину, а також поєднане зі штучним створенням доказів обвинуваченням. За такий злочин передбачено покарання у вигляді позбавлення волі від п'яти до десяти років.

Октябрський районний суд міста Полтави розглядає позови В.Волошина, Н.Довбиш та С.Охріменко до прокуратури Полтавської області та ГУМВС України в Полтавській області про відшкодування моральної шкоди на загальну суму 9 млн. 800тис.грн у відповідності до Закону України «Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянинові незаконними діями органів дізнання, досудового слідства, прокуратури та суду».

За протиправні дії на користь В.Волошина судом вже стягнено з міліції, в тому числі і з заступника Полтавського УБОЗу Г.Бендрика 18 тис. грн., з прокуратури області за неналежний нагляд за діяльністю правоохоронних органів – 2 тис.грн.

Влітку цього року Полтавській «Солідарності» минає 20 років. В 1989 році це був Страйковий комітет Полтавського відділку залізниці, згодом – Вільна профспілка залізничників. Протягом всіх двадцяти років цю відому громадську організацію очолює Валентин Волошин, відомий правозахисник, член секретаріату Громадської колегії при голові Полтавської обласної державної адміністрації та член Громадської ради при ГУМВС України в Полтавській області.

Тож ми надіємось, що всі, причетні працівники силових структур будуть притягнуті до кримінальної відповідальності. Профспілка «Солідарність», як правозахисна організація, живе і буде жити, і далі буде допомагати людям

Від редакції ВМ. Така радянська система бидлування народу і сьогодні здійснюється усією системою влади. Прокуратура, міліція і суди на службі не народу, а у узурпаторської влади, яка за допомогою цих узурпаторських органів грабує, ставить на коліна народ, переслідує борців за краще життя. Прикриваючись демократичними гаслами, справжніх демократів знищує, відчуваючи у них ту силу, яка злочинців у пагонах і їх покровителів без пагонів — найстрашніше зло України, судитиме незабаром, як Мілошевича.

Багато, хто кажуть, що серед суддів, прокурорів, міліції і тих, хто над ними владу має, є справжні люди. Певне знайти можна, але чому ж не вони виявляють і не судять цих катів?

ПРИХОДИТЬ ДЕМОКРАТІЯ – НАВОДИТЬ ПОРЯДОК

джерело: www.cvu.org.ua

Херсонське КВУ проводить моніторинг прав затриманих

Для довідки: ізолятор тимчасового тримання – це камери, де містяться особи, затримані за підозрою в здійсненні злочину, а також ті, хто несуть адміністративне покарання за рішенням суду. Ці установи знаходяться в підпорядкуванні органів внутрішніх справ.

До недавнього часу це була абсолютно закрита для громадськості структура в правоохоронних органах. З розповідей очевидців відомо, що в ІТТ нелюдські умови утримання, збоку співробітників здійснюється тиск на затриманих, а існування показників розкриваності призводять до того, що слідчі «вибивають визнання».

Зараз же з'явилася реальна можливість провести незалежне дослідження реального стану справ, завдяки Наказу Міністра внутрішніх справ № 536 від 08.07.2005 р. "Про створення постійно діючих мобільних груп з моніторингу дотримання конституційних прав і свобод людини і громадянина в діяльності органів внутрішніх справ".

Мобільна група створена і в нашій (Херсонській – ред.) області, в її склад входять представники правоохоронних органів і правозахисних організацій. З 2008 року вони регулярно виїжджають в райвідділи міліції. Впродовж найближчих 4 місяців проводитимуться виїзди мобільних груп в 14 діючих в нашій області ізолятора. В рамках моніторингових візитів члени мобільних груп обстежують приміщення ізоляторів з метою визначення їх відповідності існуючим стандартам. Також буде проведене анкетування затриманих з метою з'ясування умов їх утримання і поводження з ними з боку співробітників правоохоронних органів. Члени мобільних груп проведуть співбесіди і із співробітниками міліції, щоб з'ясувати умови їх праці і матеріального забезпечення установи. Завдання проекту також передбачають вивчення нормативної бази, регулюючої роботу ІТТ і стандартів, які діють в цій сфері. Буде з'ясована ситуація з матеріальним забезпеченням, за яке відповідають органи місцевої виконавчої влади. А також, вивчені статистичні дані по кількості затримуваних і подальших наслідках затримань.

Всі ці відомості разом з результатами моніторингових візитів, рекомендаціями по поліпшенню ситуації увійдуть до «Моніторингового звіту про стан дотримання прав затриманих», який буде виданий і поширений серед органів міліції, місцевого самоврядування, юстиції, правозахисних організацій, ЗМІ.

Проект супроводжуватиме широка інформаційна кампанія. В результаті буде зроблений істотний крок до дотримання прав затриманих, поліпшені умови їх перебування в Ізоляторах тимчасового змісту, мінімізована можливість морального і психологічного тиску з боку співробітників правоохоронних органів, оскільки моніторинг є не тільки методом вивчення ситуації, але і профілактичним чинником, який сприяє рішенню поставленої проблеми. Головне ж в даному проекті – це досягнення прозорості, відкритості і суспільний резонанс, що є визначальним елементом в процесах демократизація і гуманізації правоохоронних органів.

Проект виконується при підтримці і активній участі помічника Міністра внутрішніх справ України в Херсонській області Наталії Козаренко і Громадської ради при УМВС в Херсонській області. Проект став можливий, завдяки сприянню Хельсинського Фонду з прав людини (Варшава) і фінансової допомоги Інституту Відкритого суспільства (Будапешт).

Наталія Богренцова, ХОО КВУ

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення та Кримінального кодексу України щодо посилення відповідальності за несвоєчасну виплату або безпідставну невиплату заробітної плати, стипендії, пенсії чи інших встановлених законом виплат З метою підвищення рівня соціального захисту трудових прав громадян, гарантованих Конституцією України (254к/96-ВР),

Верховна Рада України постановляє:

I. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1. У Кодексі України про адміністративні правопорушення (80731-10) (Відомості Верховної Ради УРСР, 1984 р., додаток до N 51, ст. 1122):

1) частину першу статті 41 викласти в такій редакції:

"Порушення встановлених термінів виплати пенсій, стипендій, заробітної плати, виплата їх не в повному обсязі, а також інші порушення вимог законодавства про працю тягнуть за собою накладення штрафу на посадових осіб підприємств, установ і організацій незалежно від форми власності та громадян - суб'єктів підприємницької діяльності від тридцяти до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян";

2) абзац другий статті 188-6 викласти в такій редакції:

"тягне за собою накладення штрафу на посадових осіб від п'ятдесяти до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян";

3) абзаци другий і третій частини другої статті 230-1 викласти в такій редакції:

"державні інспектори праці територіальних органів - штраф до вісімдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

Головний державний інспектор праці України, його заступники;

головні державні інспектори праці територіальних органів, їх заступники; державні інспектори праці спеціально уповноваженого органу виконавчої влади з державного нагляду за додержанням законодавства про працю - штраф до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян".

2. У статті 175 Кримінального кодексу України (2341-14)

(Відомості Верховної Ради України, 2001 р., N 25-26, ст. 131):

1) частину першу викласти в такій редакції:

"1. Безпідставна невиплата заробітної плати, стипендії, пенсії чи іншої установленої законом виплати громадянам більш як за один місяць, вчинена умисно керівником підприємства, установи або організації незалежно від форми власності чи громадянином - суб'єктом підприємницької діяльності, - карається штрафом від п'ятисот до тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, або позбавленням волі на строк до двох років, з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років";

2) абзац другий частини другої викласти в такій редакції:

"карається штрафом від тисячі до півтори тисячі

неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або обмеженням волі на строк до трьох років, або позбавленням волі на строк до п'яти років, з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років".

II. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України В.ЮЩЕНКО

м. Київ, 19 лютого 2009 року
N 1027-VI

Від редакції. Про цей Указ люди кажуть: мільярди крадуть – не садять, а це, за пенсію і раптом посадять на 5 років?

Щоб таке запрацювало на Україні, треба, щоб прокурора і суддю ... позбавляли посади, коли вони, за місяць, не засудили керівника підприємства, яке не платить людям.

ТАРИФИ АТОМНОЇ СТАНЦІЇ — ЗВІРЯЧА ХВАТКА МОНСТРОМ УБОГОГО МЕШКАНЦЯ МІСТА

продовження, початок на стор. 1

ності, і не можуть бути застосовані. При направленні на виконання та опублікуванні нормативно-правового акта посилання на дату і номер державної реєстрації акта є обов'язковим."

Доповідаю — **Постанова НКРЕ від 26.12.2006р. № 1875, в Мінюсті не зареєстрована !!! І всі такі ж наступні постанови теж не проходили державну реєстрацію в Мінюсті.**

Яким же законом збільшувала НКРЕ більш як в 3 рази тариф на виробництво теплової енергії? Адже виробництво теплової енергії є складовою частиною тарифу на теплопостачання теплової енергії споживачам, а тому: зачіпає права, свободи й законні інтереси громадян – членів територіальної громади м. Нетішин; суперечить вимогам постанови Кабінету Міністрів України "Про затвердження Положення про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади" від 28.12.1992р. № 731 (із змінами); ст.57 Конституції України; ст. 12 Закону України "Про використання ядерної енергії ха радіаційну безпеку" (в частині встановлення пільгового режиму енергоспоживання в районі розташування атомних електростанцій) тощо.

Загляньмо в документи іншої сторони. Відповідно до ст. 28 пп. 2 п. «а» Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» до відання виконавчих органів сільських, селищних, міських рад належить встановлення в порядку і межах, визначених законодавством, тарифів щодо оплати побутових, комунальних, транспортних та інших послуг, які надаються підприємствами та організаціями комунальної власності відповідної територіальної громади; погодження в установленому порядку цих питань з підприємствами, установами та організаціями, які не належать до комунальної власності. ДП НАЕК «Енергоатом» ВП «ХАЕС» є підприємством державної форми власності (не комунальної), то де право диктувати виконкому? Навпаки, виконком може погоджувати тарифи вигідні населенню міста, а не затверджувати їх такими, які диктує атомний монстр. Але чому ж так, що у цієї звірюки апетити ненажерливості все зростають, а її ніхто — не те щоб спиняти, а ще й захищаються від неї? І монстр розперезався. Вартість тарифів на теплопостачання до 01.06.2008 року - 18,40 грн. за 1 Гкал., після 01.06.2008 року - 26,40 грн. за 1 Гкал. Хмельницькою АЕС незаконно двічі на протязі 2008 року піднято тарифи на теплопостачання, абсолютно ні з ким не узгоджуючи тарифи. 25 грудня 2008 року НКРЕ знову прийняла постанову №1519, але пісня стара (цитуємо повністю):

«Згідно з повноваженням, надання Законами України "Про електроенергетики" та "Про теплопостачання", Указом Президента України від 14.03.95 №213 "Про заходи щодо забезпечення діяльності Національної комісії з питань регулювання електроенергетики України" та відповідно до Процедури перегляду та затвердження тарифів для ліцензіатів виробництва електричної та теплової енергії, затвердженої постановою НКРЕ від 12.10.2005 №898, Порядку розрахунку тарифів на електричну та теплову енергію, що виробляється на ТЕЦ, ТЕС, АЕС, затвердженого постановою НКРЕ від 12.10.2005 №896. Національна комісія регулювання електрики України постановляє:

Затвердити Державному підприємству "Національна атомна енергогенеруюча компанія "Енергоатом" тариф на виробництво теплової енергії, яка виробляється на атомних електростанціях, 24.05 грн. за 1 Гкал (без ПДВ).

Визнати такою, що втратила чинність постанову НКРЕ від 29.05.2008 №650 "Про затвердження тарифу для ДП НАЕК "Енергоатом" на виробництво теплової енергії, яка виробляється на атомних електростанціях". Ця постанова набуває чинності з 1 січня 2009 року.»

Отак, оцінили голос громадськості, а що далі буде?

Зверніть увагу, куди лізе монстр — у системи міста: централізованого водопостачання; централізованого водовідведення; централізованого теплопостачання; централізованого постачання гарячої води. Доки це буде?

Вдумаймося: виробництво нам нав'язане невідомої якості від радіаційно небезпечного постачальника; транспортування, постачання теплової енергії споживачам — можемо здійснювати за свої кошти (зароблені за послуги – в т.ч. тій самій АЕС) самі. То хіба не справедливо, щоб місто, для якого це все споруджено, володіло цими системами, а за тепловідвід, водовідведення, теплопостачання і постачання гарячої та холодної води для нужд АЕС — щоб платила АЕС місту?

Шановні (ті хто совість має) атомники, збудуйте нам належне, за те, що ви нас ощасливили вимирати і хворіти більше, ніж де інде: забезпечення теплом міста незалежне від охолодження атомних реакторів — і охолоджуйте собі їх без міста; постачання і водовідведення холодної та гарячої води для міста — і керуйтеся собі галузевими постановами, хіба ми вам винні, а не навпаки? Чому ж битий небитого везе та ще й поганяє?

Прикро, що керівництво міста, на рівні, а іноді й спільно з псевдо-громадськими організаціями і залежними засобами масової інформації, не ставлять кривдників міста на місце відповідачів за зло – обдирання населення тарифами. Зрозуміло, що інші міста не мають підприємств, які наповнюють70% бюджету, але ж, робити відрахування до бюджету, це не право АЕС, а обов'язок! То чому ж їх не подати до суду за невиконання закону і за неналежне виконання обов'язку? Чиясь кишеня від того збідніє, але бюджет і мешканці міста (в т.ч. і атомники) — лише виграють!

Окрім цього, в п'ятницю 20.03.2009 року о 17:00 год. будуть проводитись громадські слухання з цього питання, Вам напевно буде цікаво там побути.

Григорій Цвях

ПРОКУРОР БАБУНІВ НЕ ЗАХИЩАЄ

16 березня 2009 року редакція Вісника малозахищених та Рада З'єднання борців "За справедливість" звернулися із скаргою до Генерального прокурора України та до прокурора Хмельницької області на відмову прокурора міста Нетішина захистити інтереси членів ГО ЗБЗС.

Прокурору міста Нетішин Гончаруку В.В. 20.02.09р. вручена заява-скарга борців за справедливість, з проханням поновити захист інтересів немічних, юридично неграмотних пенсіонерів в справах за позовом прокурора м. Нетішин в їхніх інтересах до ВАТ «Атомремонт» про стягнення заборгованості по заробітній платі. Отримали відмову. Просили слізно, ось цитуємо (прізвища бабунь змінимо, щоб зайве не травмувати).

Павленко Н.М. з Було Н.П. 28 січня 2009 року їздили до Києва шукати трудові книжки, бо хочуть покращити пенсійні нарахування. Знайшли їх, з великим трудом, за адресою вул. Горького будинок 5-б, це приміщення "Укрнафтогаз". Невідомо чому ТРУДОВІ КНИЖКИ там були, валялися на підлозі, там ще їх валяється, крім їхніх, кажуть жінки. Присутні там люди заявили їм, що нічого не знають і ніякого відношення не мають, хочте беріть. Вони забрали, щоб не пропали - ніхто трудових книжок їм не видавав. У трудових книжках навіть запису про звільнення чи про переведення нема.

Посилення убогості економічною кризою в Україні, робить не можливим життя для Павленко Н.М. та Було Н.П., а тому вони не можуть погодитися подарувати злочинцям ВАТ «Атомремонт» ними чесно зароблених, спасительних за цих умов, боргу по зарплаті і хоч якоїсь добавки до пенсії.

З другого боку, ми не віримо, що відомих по прізвищу керівників підприємства, що повинні розрахуватися з працівниками і мають відповідати за обкрадання кожного працівника, не можливо знайти. Якщо ці, юридично неграмотні пенсіонери змогли найти в Києві свої трудові книжки, то прокуратурі живу відому людину певне знайти по силі. Не підприємство, як таке їх пограбувало на зарплату і пенсію, а конкретні люди. Нам дивно, чому це треба пояснювати прокуратурі?

Адже 9 листопада 2006 року саме прокурор м. Нетішина звернувся до прокурора Святошинського району м. Києва В.Є. Смітюха з листом і зібраними матеріалами по заявах вищеназваних громадян для перевірки. У листі зокрема йдеться про те, що адміністрація ВАТ „Атомремонт" „стягувала із заробітної плати працівників внески до Пенсійного Фонду України, однак вони не сплачувались у ПФУ, в зв'язку з цим порушені права вказаних працівників на перерахунок пенсії. Також не виплачувалась заробітна плата". Прокурор Нетішина, хоч сам міг це зробити, просив прийняти рішення про наявність чи відсутність ознак злочину в діяльності адміністрації ВАТ „Атомремонт". Того ж дня, 9 листопада 2006 року, прокурор В. Гончарук повідомив листами потерпілих громадян про те, що „при отриманні Вашої згоди прокуратурою м. Нетішина будуть підготовлені позовні заяви про стягнення з ВАТ „Атомремонт" заборгованості по заробітній платі". Зраділи громадяни. Прокурор Святошинського району м. Києва В.Є. Смітюх уже на лист В. Гончарука №477 вих. 07 від 10 квітня 2007 року 22 травня 2007 року надав довідку ВАТ „Атомремонт" про розмір заборгованості по заробітній платі за підписом в.о. головного бухгалтера товариства Н.Г. Матвійчук. Здавалося б, все йде добре. Прокурор м. Нетішина дійсно зробив позов до суду про стягнення заборгованості по зарплаті на користь Павленко Н.М. та Було Н.П. Та як не дивно суддя Нетішинського міського суду Л.М. Кулеша виносить рішення – 2 лютого 2007 року по справі Н.П. Було, та 22 травня 2007р – по справі Н.М. Павленко: справи „залишити без розгляду". Мотив: змінена юридична адреса, підприємство зняте з обліку управління ПФУ у Нетішині і перебуває на обліку в управлінні ПФУ Святошинського району м. Києва. Передувало цьому те, що суддя Л.М. Кулеша запропонувала у своєму кабінеті позивачці Н.П. Було, у зв'язку з такими подіями, написати заяву про залишення позову без розгляду, тому що справу, мовляв, у Нетішині не вирішити. Що Н.П. Було і зробила. Так само поступила і Н.М. Павленко. Жінки далекі від юриспруденції. Але чому написав заяви до суду про залишення позовів без розгляду прокурор м. Нетішина В. Гончарук, залишається загадкою. Незалежно від юридичної адреси відповідача, ст. 110 ч. 1 Цивільного процесуального кодексу дає право позивачу звертатися з позовом за місцем проживання позивача. Знає це і суддя Л.М. Кулеша. Можливо це зговір прокурора із суддею в угоду відповідачу, бо очевидно, що лиш це стало причиною рішення суду: справи „залишити без розгляду".

Це змусило нас звернутися з апеляційними скаргами до Апеляційного суду Хмельницької області на вказані ухвали Нетішинського міського суду. Проте апеляційний суд поступив дивно, за однакових обставин одну апеляцію задовольнив, а іншу ні.

Надіслана на новий розгляд справа Павленко не підтримувалася прокуратурою, доки ми на цьому не наполягли. Але врешті решт, суд і прокуратура знайшли як справу (5 травня 2008р) залишити без розгляду, бо наче не можуть знайти відповідача і у цім звинувачують пенсіонерку та ГО ЗБЗС, що ми не знаємо точно де відповідачі.

Ми не могли займатися справою, бо суд і міліція переслідували представника у цій справі Войтка Анатолія, тричі арештовували по одному протоколу, зламали руку, застудили, тож приходилося захищатися; через ці переслідування організація не змогла також знайти собі фінансування для правозахисної діяльності. І не можемо ми без детективів проводити слідчі дії чи дізнання, щоб захистити цих убогих.

Але для цього є прокуратура і цим людям треба жити.

Тому просимо і наполягаємо захистити законні права та інтереси Павленко Н.М. та Було Н.П, зокрема, по-людськи бути звільненими, розрахованими згідно з законом та із справедливою компенсацією завданої їм шкоди.

Цікаво нам, якби прокурору не заплатити зо два роки зарплати і відібрати 1 гривню від пенсії, він би теж так захищав свої інтереси? Не дивлячись на те, що він мабуть не у такому злиденному становищі, як ці бабуні.

За таких обставин бездіяльності прокуратури, змушені будемо справді звернутися до суду, як нам у відписках часто стали про це нагадувати прокурори. Але позиватимемо обласну прокуратуру, яка повинна забезпечити діяльність прокуратур міст та районів. Будемо гласно аналізувати у судді, дамо на читацький осуд і в Інтернет закон та посадові інструкції державних службовців прокуратури, чи справді вона така немічна і чи треба нам такої прокуратури, коли вона, навіть двох бабунь захистити не може.

Як це так, що їх дві їдуть до Києва і знаходять трудові книжки, а прокуратура не може знайти тих, хто ці трудові книжки викинув? Чому грабіжники бабунь не ув'язнені ?

Коли у прокурорів совість появиться? Чи ж у Вас матерів не було?

Вимагаємо негайно зупинити беззаконня.

Анатолій Войтко
Голова Ради ГО ЗБЗС,
Голова редакційної ради загальнодержавної газети "Вісник малозахищених"

"Вісник малозахищених"
Інформаційна громадсько-політична газета.
Засновник - ГО "З'єднання борців "За справедливість".
Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485 від 11.01.2005 р.
Голова редакційної ради Анатолій ВОЙТКО

Редакційна рада не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки, відбору надісланих матеріалів. У разі необхідності редакційна рада буде погоджувати відредагований текст матеріалу з його автором.
Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій.
У разі передруку посилання на "Вісник малозахищених" обов'язкове

Розповсюдження газети частково безкоштовне
Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій

Виявляйте зло, боріться з ним, допомагайте - ГУРТОМ ПОБОРЕМО

РЕКВІЗИТИ редакції:
вул. Незалежності, 10, м. Нетішин, Хмельницька обл., індекс 30100
тел.(03848) 3-22-14, факс: (03848) 3-45-23,
e-mail: bzs@netish.com.ua; zbzs1@rambler.ru
веб-сайт, http://zbzs.at.ua
р/р 26008052408714 ХФ "Приватбанк" м.Хмельницький МФО 315405,
Код ЄДРПОУ 35261118

Газета друкується у Шепетівській міжрайонній друкарні
Св. ХЦ №008 від 9.10.2000 р.
Тираж: 2000 Зам. №